

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2007/65/EG

av den 11 december 2007

om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 47.2 och artikel 55,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Genom rådets direktiv 89/552/EEG ⁽⁴⁾ samordnas vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television. Ny teknik för överföring av audio-

visuella medietjänster påkallar emellertid en anpassning av den rättsliga ramen för att ta hänsyn till att affärsverksamheten påverkas av strukturella förändringar, informations- och kommunikationsteknikens spridning och den tekniska utvecklingen, i synnerhet när det gäller finansieringen av kommersiell sändningsverksamhet, och för att garantera optimala konkurrensvillkor och rättssäkerhet för informationsteknik, mediebransch och medietjänster i Europa, liksom respekt för kulturell och språklig mångfald.

(2) Medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television samordnas redan i dag genom direktiv 89/552/EEG, medan reglerna för annan verksamhet, som audiovisuella medietjänster på begäran, skiljer sig åt och i en del fall kan hindra den fria rörligheten för dessa tjänster inom Europeiska gemenskapen och snedvrider konkurrensen på den inre marknaden.

(3) De audiovisuella medietjänsterna är i lika hög grad kulturella som ekonomiska tjänster. Deras ökande betydelse för samhälle och demokrati – särskilt som garantier för informationsfrihet, åsiktsmångfald och mediepluralism – utbildning och kultur motiverar särskilda regler för dessa tjänster.

(4) Enligt artikel 151.4 i fördraget ska gemenskapen beakta de kulturella aspekterna då den handlar enligt andra bestämmelser i fördraget, särskilt för att respektera och främja sin kulturella mångfald.

⁽¹⁾ EUT C 318, 23.12.2006, s. 202.

⁽²⁾ EUT C 51, 6.3.2007, s. 7.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 13 december 2006 (ännu ej offentliggjort i EUT), rådets gemensamma ståndpunkt av den 15 oktober 2007 (ännu ej offentliggjord i EUT), Europaparlamentets ståndpunkt av den 29 november 2007.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet (EGT L 298, 17.10.1989, s. 23). Direktivet senast ändrat genom direktiv 97/36/EG (EGT L 202, 30.7.1997, s. 60).

(5) I sina resolutioner av den 1 december 2005 ⁽⁵⁾ och den 4 april 2006 ⁽⁶⁾ om Doharundan och WTO:s ministerkonferenser kräver Europaparlamentet att de viktigaste offentliga tjänsterna, såsom audiovisuella tjänster, bör

⁽⁵⁾ EUT C 285 E, 22.11.2006, s. 126.

⁽⁶⁾ EUT C 293 E, 2.12.2006, s. 155.

undantas från liberaliseringen inom ramen för förhandlingsrundan om Gats. I sin resolution av den 27 april 2006⁽¹⁾ stödde Europaparlamentet Unescos konvention om främjande av och skydd för mångfalden av kulturella uttryck, vilken särskilt anger att "kulturella aktiviteter, varor och tjänster är av både ekonomisk och kulturell art eftersom de är bärare av identiteter, värderingar och betydelser och därför inte bör behandlas som om de enbart hade ett handelsvärde". Genom rådets beslut 2006/515/EG av den 18 maj 2006 om ingående av konventionen om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar⁽²⁾ godkänns Unescokonventionen på gemenskapens vägnar. Konventionen trädde i kraft den 18 mars 2007. Detta direktiv respekterar principerna i den konventionen.

- (6) Traditionella audiovisuella medietjänster – såsom television – och nya audiovisuella medietjänster kan skapa många arbetstillfällen i gemenskapen, särskilt i små och medelstora företag, och främja ekonomisk tillväxt och investeringar. Med tanke på betydelsen av lika konkurrensvillkor och en verklig europeisk marknad för audiovisuella medietjänster bör de grundläggande principerna för den inre marknaden, som fri konkurrens och likabehandling, efterlevas i syfte att säkra öppenhet och förutsebarhet på marknaderna för audiovisuella medietjänster och skapa låga hinder för tillträde.
- (7) Det råder rättsosäkerhet liksom olika konkurrensvillkor för europeiska företag som tillhandahåller audiovisuella medietjänster när det gäller de rättsliga bestämmelserna för nya audiovisuella medietjänster på begäran. Det är därför nödvändigt att se till att alla audiovisuella medietjänster, både tv-sändningar (dvs. linjära audiovisuella medietjänster) och audiovisuella medietjänster på begäran (dvs. icke-linjära audiovisuella medietjänster), omfattas av åtminstone en grunduppsättning samordnade regler, för att förhindra snedvridning av konkurrensen, öka rättsosäkerheten, bidra till att fullborda den inre marknaden och underlätta framväxten av ett gemensamt informationsområde. De grundläggande principerna i direktiv 89/552/EEG, nämligen ursprungslandsprincipen och gemensamma minimiregler, har fått genomslag och bör därför bibehållas.
- (8) Den 15 december 2003 antog kommissionen ett meddelande om framtiden för den europeiska lagstiftningen på det audiovisuella området, i vilket det betonas att regleringspolitiken inom den sektorn måste värna vissa allmänna intressen, som kulturell mångfald, rätt till information, mediepluralism, skydd av minderåriga och kon-

sumentskydd samt att förstärka allmänhetens medvetenhet och mediekunskap, nu och i framtiden.

- (9) I resolutionen från rådet och företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet av den 25 januari 1999 om radio och tv i allmänhetens tjänst⁽³⁾ bekräftas att de programföretag som verkar i allmänhetens tjänst även fortsättningsvis måste dra nytta av den tekniska utvecklingen för att genomföra sitt uppdrag. Kännetecknande för den europeiska audiovisuella mediemarknaden är att privata och offentliga leverantörer av audiovisuella medietjänster verkar sida vid sida.
- (10) Kommissionen har antagit initiativet "i2010 – Det europeiska informationssamhället för tillväxt och sysselsättning" som syftar till att främja tillväxt och sysselsättning inom it- och mediebranschen. Detta är en övergripande strategi som ska uppmuntra produktion med europeiskt innehåll, den digitala ekonomins utveckling och användningen av informations- och kommunikationsteknik, mot bakgrund av konvergensen mellan informationssamhällets tjänster och medietjänster, nät och utrustning, genom att modernisera och utnyttja alla verktyg som EU förfogar över: lagstiftning, forskning och partnerskap med branschen. Kommissionen har förbundit sig att skapa en enhetlig ram för den inre marknaden för it-tjänster och medietjänster, genom att modernisera den rättsliga ramen för audiovisuella tjänster; detta arbete inleddes med kommissionens förslag från 2005 om att modernisera direktivet om television utan gränser och omarbeta det till direktivet om audiovisuella medietjänster. Målsättningen med i2010 kommer i princip att uppnås genom att branschen får utvecklas med endast den reglering som är nödvändig, och genom att små, nystartade företag som kommer att skapa välstånd och sysselsättning i framtiden ges möjlighet att utvecklas samt förnya och skapa nya arbetstillfällen på en öppen marknad.
- (11) Den 4 september 2003⁽⁴⁾, den 22 april 2004⁽⁵⁾ och den 6 september 2005⁽⁶⁾ antog Europaparlamentet resolutioner i vilket det förespråkas att direktiv 89/552/EEG ska spegla de strukturella förändringarna och den tekniska utvecklingen, men att de underliggande principerna ska ligga fast eftersom de fortfarande är relevanta. I resolutionen stöds i princip det allmänna tillvägagångssättet med grundläggande regler som omfattar alla audiovisuella medietjänster och kompletterande regler för tv-sändningar.

⁽³⁾ EGT C 30, 5.2.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets resolution om television utan gränser (EUT C 76 E, 25.3.2004, s. 453).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets resolution om riskerna för åsidosättande, i EU och särskilt i Italien, av yttrande- och informationsfriheten (artikel 11.2 i stadgan om de grundläggande rättigheterna) (EUT C 104 E, 30.4.2004, s. 1026).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets resolution om tillämpningen av artiklarna 4 och 5 i direktiv 89/552/EEG "Television utan gränser", ändrat genom direktiv 97/36/EG, för perioden 2001–2002 (EUT C 193 E, 17.8.2006, s. 117).

⁽¹⁾ EUT C 296 E, 6.12.2006, s. 104.

⁽²⁾ EUT L 201, 25.7.2006, s. 15.

- (12) Det här direktivet ökar överensstämmelsen med de grundläggande rättigheterna och är helt i enlighet med de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ⁽¹⁾, särskilt artikel 11. I detta hänseende bör direktivet inte på något sätt hindra medlemsstaterna från att tillämpa sina konstitutionella bestämmelser om pressfrihet och yttrandefrihet i medierna.
- (13) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter ⁽²⁾ och beträffande föreskrifter för informations-samhällets tjänster. Förslag till nationella åtgärder, tillämpliga på beställmedietjänster, av striktare eller mer detaljerad art än de som behövs för att endast införliva det här direktivet bör därför följa de förfaranderegler som fastställs i artikel 8 i direktiv 98/34/EG.
- (14) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) ⁽³⁾ påverkar inte, enligt artikel 1.3 i det direktivet, de åtgärder som antagits på gemenskapsnivå eller nationell nivå för att arbeta för mål som avser allmänintresset, särskilt när det gäller reglering av innehåll och audiovisuell politik.
- (15) Inga bestämmelser i detta direktiv bör ålägga eller uppmantra medlemsstaterna att införa nya licens- eller tillståndssystem för någon typ av audiovisuella medietjänster.
- (16) I detta direktiv bör definitionen av audiovisuella medietjänster omfatta endast sådana audiovisuella medietjänster – oavsett om det rör sig om tv-sändningar eller beställtjänster – som är massmedier, dvs. som är avsedda att tas emot av och kan tänkas ha en klar påverkan på en betydande andel av allmänheten. Tillämpningsområdet bör begränsas till tjänster enligt definitionen i fördraget och bör därför omfatta alla typer av ekonomisk verksamhet, även public service-företagens verksamhet, men bör inte omfatta verksamhet som primärt har icke-ekonomiska syften och som inte konkurrerar med tv-sändningar, såsom privata webbplatser och tjänster som innebär tillhandahållande eller distribution av audiovisuellt innehåll som framställs av privata användare i syfte att delas och utbytas inom intressegrupper.
- (17) Audiovisuella medietjänster på begäran kännetecknas av att de är "televisionsliknande", dvs. att de konkurrerar om samma publik som tv-sändningar och att utformningen av och sättet att få tillgång till tjänsten får användaren att rimligen förvänta sig lagstadgat skydd enligt detta direktiv. Mot bakgrund av detta och för att förebygga skillnader beträffande fri rörlighet och konkurrens bör begreppet "program" tolkas på ett dynamiskt sätt så att hänsyn tas till utvecklingen inom tv-sändningsverksamheten.
- (18) I detta direktiv bör definitionen av audiovisuella medietjänster omfatta massmedier i deras informativa, underhållande och utbildande funktion för allmänheten, och bör inbegripa audiovisuella kommersiella meddelanden, men bör utesluta alla former av privat korrespondens, som e-postmeddelanden som sänds till ett begränsat antal mottagare. Definitionen bör utesluta alla tjänster vilkas huvudsakliga syfte inte är tillhandahållande av program, dvs. när det audiovisuella innehållet enbart är en sidoeffekt av tjänsten och inte dess huvudsakliga syfte. Ett exempel är webbplatser som innehåller audiovisuella element som endast är av underordnad betydelse, t.ex. animerade grafiska element, korta reklamslag eller information om en produkt eller tjänst som inte är av audiovisuell art. Av dessa skäl bör direktivet inte heller vara tillämpligt på hasardspel med en penninginsats, inklusive lotterier och vadslagning och andra former av speltjänster, och inte heller på online-spel och sökmotorer, men däremot på sändningar som handlar om hasardspel eller andra spel.
- (19) I detta direktiv bör definitionen av "leverantör av medietjänst" inte omfatta fysiska eller juridiska personer som endast överför program för vilka tredje man har det redaktionella ansvaret.
- (20) Som tv-sändningar betraktas för närvarande i synnerhet analoga och digitala tv-sändningar, direktsändningar via Internet, webbutskändning och schemalagd beställvideo, medan exempelvis beställvideo är en audiovisuell medietjänst på begäran. För tv-sändningar eller tv-program som också tillhandahålls som audiovisuella medietjänster på begäran av samma leverantör av medietjänster bör kraven enligt detta direktiv anses uppfyllda genom uppfyllandet av kraven avseende tv-sändning, dvs. linjär sändning. Om olika tjänster erbjuds parallellt, men är klart separerade tjänster, bör detta direktiv emellertid vara tillämpligt på var och en av de berörda tjänsterna.
- (21) Direktivet bör inte omfatta nätupplagor av tidningar och tidskrifter.

⁽¹⁾ EGT C 364, 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 204, 21.7.1998, s. 37. Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 2006/96/EG (EUT L 363, 20.12.2006, s. 81).

⁽³⁾ EGT L 108, 24.4.2002, s. 33. Direktivet ändrat genom förordning (EG) nr 717/2007 (EUT L 171, 29.6.2007, s. 32).

- (22) I detta direktiv bör begreppet "audiovisuell" avse rörliga bilder med eller utan ljud, vilket således innefattar filmer utan ljud men inte ljudöverföring eller radiotjänster. Även om det viktigaste syftet med en audiovisuell medietjänst är att tillhandahålla program, bör definitionen av en sådan tjänst även omfatta textbaserat innehåll som åtföljer programmen, såsom undertextningstjänster och elektroniska programguider. Separata textbaserade tjänster bör inte omfattas av detta direktiv, som inte bör påverka medlemsstaternas rätt att reglera sådana tjänster på nationell nivå i enlighet med fördraget.
- (23) Begreppet redaktionellt ansvar är grundläggande för fastställandet av vilken funktion leverantören av medietjänster har och därmed för definitionen av audiovisuella medietjänster. Medlemsstaterna får dessutom fastställa aspekter av denna definition av redaktionellt ansvar, bl.a. begreppet "faktisk kontroll", när de antar bestämmelser för att genomföra detta direktiv. Det här direktivet påverkar inte tillämpningen av de undantag från ansvar som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG om vissa rättsliga aspekter på informations-samhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (Direktiv om elektronisk handel) ⁽¹⁾.
- (24) I samband med tv-sändningar bör begreppet samtidigt tittande även innefatta nästan samtidigt tittande på grund av de variationer i den korta tidsförskjutningen mellan sändning och mottagande av sändningen som uppstår av tekniska orsaker i samband med sändningsprocessen.
- (25) Alla kännetecken för audiovisuella medietjänster enligt definitionen i direktivet och såsom förklaras i skälen 16–23, bör föreligga samtidigt.
- (26) Utöver tv-reklam och teleshopping (även kallat tv-köp) bör en bredare definition av audiovisuell marknadskommunikation införas i detta direktiv, vilken emellertid inte bör omfatta samhällsinformation och välgörenhetsinslag som sänds utan avgift.
- (27) Ursprungslandsprincipen bör fortfarande vara central för detta direktiv, eftersom den är grundläggande för skapandet av en inre marknad. Denna princip bör därför tillämpas på alla audiovisuella medietjänster för att ge leverantörerna av medietjänster den rättssäkerhet som är en förutsättning för nya affärsmodeller och utbyggnaden av sådana tjänster. Den är också nödvändig för att garantera den fria rörligheten för information och audiovisuella program på den inre marknaden.
- (28) För att främja en stark, konkurrenskraftig och integrerad europeisk audiovisuell industri och en ökad mediepluralism i hela Europeiska unionen bör en leverantör av audiovisuella medietjänster omfattas av en enda medlemsstats jurisdiktion och informationspluralism bör vara en grundläggande princip i Europeiska unionen.
- (29) Den tekniska utvecklingen, särskilt i fråga om digitala satellitprogram, medför att de kompletterande kriterierna bör ändras för att garantera en ändamålsenlig reglering och ett effektivt genomförande av denna i syfte att ge aktörerna verklig makt över innehållet i audiovisuella medietjänster.
- (30) Eftersom detta direktiv rör tjänster som tillhandahålls allmänheten i Europeiska unionen, bör det endast vara tillämpligt på audiovisuella medietjänster som direkt eller indirekt kan tas emot av allmänheten i en eller fler medlemsstater med hjälp av vanlig konsumentutrustning. Det bör överlåtas åt de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna att fastställa hur "vanlig konsumentutrustning" ska definieras.
- (31) I artiklarna 43–48 i fördraget fastställs att etableringsfriheten är en grundläggande rättighet. Detta innebär att leverantörer av medietjänster i allmänhet bör vara fria att välja den medlemsstat där de etablerar sig. EG-domstolen har också understrukit följande: "Enligt fördraget är det inte förbjudet för ett företag att utöva friheten att tillhandahålla tjänster på grund av att det inte tillhandahåller några tjänster i den medlemsstat där det är etablerat" ⁽²⁾.
- (32) Medlemsstaterna bör inom de områden som samordnas genom detta direktiv kunna tillämpa mer detaljerade eller strängare regler på de leverantörer av audiovisuella medietjänster som tillhör deras jurisdiktion och därvid se till att dessa regler överensstämmer med de allmänna principerna i gemenskapsrätten. Om ett programföretag under en medlemsstats jurisdiktion tillhandahåller en tv-sändning som helt eller huvudsakligen är riktad mot en annan medlemsstats territorium, är det lämpligt att hantera detta genom ett krav på samarbete mellan medlemsstaterna och, vid kringgående av sådana regler, kodifiering av EG-domstolens rättspraxis ⁽³⁾ i kombination med ett effektivare förfarande; på så sätt tar man hänsyn till medlemsstaternas intressen utan att ifrågasätta den korrekta tillämpningen av ursprungslandsprincipen. Begreppet "bestämmelser i allmänhetens intresse" har utvecklats i EG-domstolens rättspraxis rörande artiklarna 43 och 49 i fördraget och inbegriper bl.a. bestämmelser om konsumentskydd, skydd av minderåriga och kulturpolitik. Den medlemsstat som begär samarbete bör säkerställa att de mer specifika nationella bestämmelserna i fråga objektivt sett är nödvändiga, tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt och är proportionerliga.

⁽¹⁾ EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Mål C-56/96, VT4, punkt 22, och mål C-212/97, Centros Ltd mot Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Se även mål C-11/95, Europeiska kommissionen mot Konungariket Belgien, samt mål C-14/96, Brott-mål mot Paul Denuit.

⁽³⁾ Mål C-212/97, Centros Ltd mot Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, mål C-33/74, Van Binsbergen mot Bestuur van de Bedrijfsvereniging, och mål C-23/93, TV 10 SA mot Commissariaat voor de Media, punkt 21.

- (33) När en medlemsstat i ett enskilt fall ska bedöma huruvida en sändning från en leverantör av medietjänster som är etablerad i en annan medlemsstat helt eller huvudsakligen är riktad mot sitt territorium, får den hänvisa till indikatorer, såsom tv-reklam- och/eller abonnemangsinträktens ursprung, tjänstens huvudsakliga språk eller förekomsten av program eller kommersiella meddelanden som särskilt riktar sig till allmänheten i den medlemsstat där de mottas.
- (34) Utan hinder av tillämpningen av ursprungslandsprincipen får medlemsstaterna enligt detta direktiv fortfarande vidta åtgärder som begränsar friheten att tillhandahålla tv-sändningar, men endast enligt de villkor och i enlighet med det förfarande som fastställs i direktivet. EG-domstolen har dock konsekvent intagit ståndpunkten att varje begränsning av friheten att tillhandahålla tjänster, såsom alla avvikelser från en grundläggande princip i fördraget, ska tolkas restriktivt⁽¹⁾.
- (35) Det fria tillhandahållandet av audiovisuella beställmedietjänster bör endast kunna begränsas i överensstämmelse med villkor och förfaranden som motsvarar dem som redan gäller enligt artikel 3.4, 3.5 och 3.6 direktiv 2000/31/EG.
- (36) I kommissionens meddelande till Europaparlamentet och rådet, "Lagstifta bättre för tillväxt och arbetstillfällen i Europeiska unionen", betonades att det är nödvändigt med en noggrann analys av vilken lagstiftningsmetod som är lämplig, särskilt för att fastställa huruvida konventionell lagstiftning är att föredra för den aktuella sektorn och det aktuella problemet, eller huruvida alternativ som samreglering eller självreglering bör övervägas. Erfarenheten har dessutom visat att både samreglering och självreglering som genomförs i enlighet med medlemsstaternas olika rättsliga traditioner i hög grad kan bidra till en god nivå på konsumentskyddet. Åtgärder som syftar till att uppnå mål i allmänhetens intresse inom den framväxande audiovisuella medietjänstsektorn är mer effektiva om de vidtas med aktivt stöd av tjänstleverantörerna själva.

Självreglering är således ett slags frivilligt initiativ som ger ekonomiska aktörer, arbetsmarknadens parter, icke-statliga organisationer eller föreningar möjlighet att själva och för eget vidkommande anta gemensamma riktlinjer. Medlemsstaterna bör i enlighet med sina olika rättsliga traditioner erkänna den roll som effektiv självreglering kan ha för att komplettera befintliga mekanismer inom lagstiftning, domstolsväsende och/eller administration samt dess viktiga bidrag till uppnåendet av målen i detta

direktiv. Även om självreglering skulle kunna vara en kompletterande metod för att genomföra vissa av bestämmelserna i detta direktiv, bör den inte ersätta den nationella lagstiftarens skyldigheter.

Samreglering utgör, i sin minimala form, en "rättslig länk" mellan självreglering och den nationella lagstiftaren, i enlighet med medlemsstaternas rättsliga traditioner. Samregleringen bör ge fortsatt möjlighet för staten att ingripa om samregleringsmålen inte uppfylls. Även om direktivet inte påverkar medlemsstaternas formella skyldighet när det gäller införlivande, uppmuntras användning av samreglering och självreglering. Detta bör varken innebära att medlemsstaterna åläggs att upprätta system för sam- och/eller självreglering eller att nuvarande sam- eller självregleringsinitiativ som redan finns i medlemsstaterna och som fungerar effektivt avbryts eller äventyras.

- (37) "Mediekunskap" handlar om de kunskaper, de färdigheter och den förståelse som konsumenten behöver för att kunna använda medier på ett effektivt och säkert sätt. Mediekompetenta människor kan göra väl underbyggda val, förstå vad slags innehåll och tjänster det handlar om och dra nytta av alla de möjligheter som den nya kommunikationstekniken erbjuder. De kommer att bättre kunna skydda sig och sina familjer mot skadligt eller anstötligt material. Därför bör ökad mediekunskap främjas överallt i samhället och dess utveckling följas noga.

Europaparlamentets och rådets rekommendation av den 20 december 2006 om skyddet av minderåriga och människans värdighet och om rätten till genmål med avseende på konkurrenskraften hos den europeiska industrin för audiovisuella tjänster och nätverksbaserade informationstjänster⁽²⁾ innehåller redan en rad möjliga åtgärder för att främja mediekunskap, till exempel fortbildning för lärare och utbildare, särskild undervisning om Internet för barn från mycket tidig ålder, inklusive lektioner där föräldrar får närvara, eller nationella kampanjer riktade till medborgarna, via alla kommunikationsmedier, för att ge information om hur man använder Internet på ett ansvarsfullt sätt.

- (38) Tv-sändningsrättigheter avseende evenemang av stort allmänintresse kan förvärfas av programföretag med ensamrätt. Det är dock viktigt att främja mångfald genom en diversifierad nyhetsproduktion och ett diversifierat programutbud i Europeiska unionen och följa de principer som erkänns i artikel 11 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

⁽¹⁾ Mål C-355/98, kommissionen mot Konungariket Belgien, REG 2000, s. I-1221, punkt 28, och mål C-348/96, Brottmål mot Donatella Calfa, REG 1999, s. I-0011, punkt 23.

⁽²⁾ EUT L 378, 27.12.2006, s. 72.

(39) För att skydda den grundläggande friheten att ta emot information och se till att tittarnas intressen i Europeiska unionen skyddas helt och fullt, bör de aktörer som har ensamrätt till tv-sändning av ett evenemang av stort allmänintresse ge andra programföretag rätt att använda korta utdrag i allmänna nyhetsprogram på rättvisa, rimliga och icke-diskriminerande villkor, med vederbörlig hänsyn till ensamrätter. Dessa villkor bör meddelas i så god tid före ett evenemang av stort allmänintresse att övriga aktörer får den tid de behöver för att utöva sin rätt. Ett programföretag bör kunna utöva denna rätt genom en mellanhand som uttryckligen agerar på programföretagets vägnar från fall till fall. Alla kanaler, däribland kanaler med uteslutande inriktning på sport, får använda sådana korta utdrag för sändningar inom hela EU. Utdragen bör inte vara längre än 90 sekunder.

Rätten till tillgång till korta utdrag bör gälla i gränsöverskridande fall endast när det är nödvändigt. Därför bör ett programföretag först ansöka om tillgång från ett programföretag som är etablerat i samma medlemsstat som har ensamrätt till evenemanget av stort allmänintresse.

Begreppet allmänna nyhetsprogram bör inte omfatta en sammansättning av korta utdrag till ett underhållningsprogram.

Ursprungslandsprincipen bör gälla både för tillgången till och för sändningen av de korta utdragen. I gränsöverskridande fall betyder det att respektive lagstiftning bör tillämpas i tur och ordning: För det första, när det gäller tillgång till korta utdrag, är det lagstiftningen i den medlemsstat där det programföretag som levererar den ursprungliga signalen (dvs. ger tillgång) är etablerat, som bör tillämpas. Det är normalt den medlemsstat där det ifrågasvarande evenemanget äger rum. Om en medlemsstat har inrättat ett likvärdigt system för tillgången till det ifrågasvarande evenemanget, bör den medlemsstatens lagstiftning alltid gälla. För det andra, när det gäller sändning av korta utdrag, är det lagstiftningen i den medlemsstat där det programföretag som sänder korta utdrag är etablerat som bör tillämpas.

(40) Kraven i detta direktiv angående tillgång till evenemang av stort allmänintresse för korta nyhetsinslag bör inte påverka Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället⁽¹⁾ och de tillämpliga internationella konventionerna på området för upphovsrätt och närstående rättigheter. Medlemsstaterna bör underlätta tillgång till evenemang av stort allmänintresse genom att bevilja tillgång till programföretagets signal i den mening som avses i direktivet. De får dock välja andra liknande sätt i den mening som avses i detta direktiv. Sådana sätt inbegriper bl.a. att bevilja tillgång till platsen för dessa evenemang innan de beviljar tillgång till signa-

len. Programföretag ska inte vara förhindrade att ingå mer detaljerade avtal.

(41) Det bör säkerställas att medietjänstleverantörerna kan fortsätta med sin praxis att i efterhand tillhandahålla sina direktsända nyhetsprogram i tv som beställ-tv efter direktsändning utan krav på att skraddarsy det enskilda programmet genom att de korta utdragen utelämnas. Denna möjlighet bör endast föreligga när exakt samma tv-program tillhandahålls på beställning av samma medietjänstleverantör och kan därför inte användas för att skapa nya affärsmodeller för beställtjänster grundade på korta utdrag.

(42) Audiovisuella medietjänster på begäran skiljer sig från tv-sändning när det gäller användarens valfrihet och kontrollmöjligheter samt när det gäller tjänsternas samhällseffekter⁽²⁾. Detta gör det motiverat med en mindre omfattande reglering av audiovisuella medietjänster på begäran, som endast behöver följa de grundläggande regler som avses i detta direktiv.

(43) Med tanke på de audiovisuella medietjänsternas speciella natur – särskilt deras påverkan på människors åsiktsbildning – är det viktigt att användarna får veta exakt vem som har ansvaret för tjänsternas innehåll. Därför bör medlemsstaterna säkerställa att användarna hela tiden har smidig och direkt tillgång till information om medietjänstleverantören. Det är de enskilda medlemsstaterna som fastställer de praktiska detaljerna för hur detta mål kan uppnås utan att det påverkar tillämpningen av andra relevanta bestämmelser i gemenskapslagstiftningen.

(44) Tillgången till skadligt innehåll i audiovisuella medietjänster fortsätter att vara en viktig fråga för lagstiftare, medier och föräldrar. Nya utmaningar kommer också att uppkomma, särskilt i samband med nya plattformar och nya produkter. Därför är det nödvändigt att införa regler som skyddar den fysiska, mentala och moraliska utvecklingen för minderåriga samt den mänskliga värdigheten i alla audiovisuella medietjänster, inbegripet audiovisuell marknadskommunikation.

(45) De åtgärder som vidtas för att skydda den fysiska, mentala och moraliska utvecklingen för minderåriga och den mänskliga värdigheten bör noga vägas mot den grundläggande yttrandefriheten, såsom den slås fast i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Syftet med dessa åtgärder, såsom användning av personliga identifieringsnummer (PIN-koder), filtersystem eller märkning, bör därmed vara att garantera en tillfredsställande nivå på skyddet för den fysiska, mentala och moraliska utvecklingen för minderåriga och mänsklig värdighet, särskilt när det gäller audiovisuella medietjänster på begäran.

⁽¹⁾ EGT L 167, 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Mål C-89/04, Mediakabel.

- Rekommendationen om skyddet av minderåriga och människans värdighet och om rätten till genmäle erkänner redan betydelsen av filtersystem och märkning och ger ett antal exempel på möjliga åtgärder som kan vidtas till förmån för minderåriga, till exempel att systematiskt ge användarna tillgång till ett effektivt filtersystem som kan uppdateras och är lätt att använda när de tecknar abonnemang hos en Internetleverantör, eller utrusta tillgången till tjänster som särskilt är avsedda för barn med automatiska filtersystem.
- (46) Leverantörer av audiovisuella medietjänster som tillhör en medlemsstats jurisdiktion bör under alla förhållanden omfattas av förbudet mot spridning av barnpornografi enligt bestämmelserna i rådets rambeslut 2004/68/RIF av den 22 december 2003 om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi⁽¹⁾.
- (47) Inga av de bestämmelser som införs genom det här direktivet och som rör skyddet av den fysiska, mentala och moraliska utvecklingen för minderåriga och mänsklig värdighet innefattar nödvändigtvis krav på att de åtgärder som vidtas för att skydda dessa intressen bör genomföras genom offentliga organs förhandskontroll av audiovisuella medietjänster.
- (48) Audiovisuella medietjänster på begäran kan delvis komma att ersätta tv-sändningar. Därför bör de, när det är praktiskt möjligt, främja produktion och distribution av europeiska produktioner och på så sätt aktivt bidra till att främja den kulturella mångfalden. Sådant stöd till europeiska produktioner skulle till exempel kunna ges i form av ekonomiska bidrag från sådana tjänster till produktion och förvärv av rättigheterna till europeiska produktioner, en minsta andel av europeiska produktioner i beställvideokataloger eller en attraktiv presentation av europeiska produktioner i elektroniska programguider. Det är viktigt att tillämpningen av de bestämmelser som rör främjandet av europeisk produktion genom audiovisuella medietjänster kontinuerligt följs upp. I de rapporter som avses i detta direktiv, bör medlemsstaterna också beakta det finansiella bidraget från dessa tjänster till europeiska produktioner och förvärv av sändningsrätter till sådana; de bör också beakta andelen europeiska produktioner i de audiovisuella medietjänsternas utbud samt den faktiska konsumtion som utgörs av de europeiska produktionerna i tjänstens utbud.
- (49) När medlemsstaterna definierar begreppet "producent som är oberoende av programföretag" enligt artikel 5 i direktiv 89/552/EEG bör de ta lämplig hänsyn till sådana kriterier som produktionsföretagets ägande, antalet program levererade till samma programföretag och äganderätten till andrahandsrättigheterna.
- (50) När bestämmelserna i artikel 4 i direktiv 89/552/EEG, i dess ändrade lydelse, genomförs, bör medlemsstaterna uppmuntra programföretagen att i sina programutbud ha en lämplig andel europeiska samproduktioner eller produktioner från andra europeiska länder.
- (51) Det bör säkerställas att biograffilmer sänds inom den tidsperiod som överenskommit mellan rättighetshavarna och medietjänstleverantörerna.
- (52) Tillgången till audiovisuella medietjänster på begäran ökar konsumenternas valfrihet. Därmed förefaller det varken motiverat eller logiskt ur tekniskt perspektiv att införa detaljerade bestämmelser som reglerar audiovisuell marknadskommunikation för audiovisuella medietjänster på begäran. All audiovisuell marknadskommunikation bör dock inte endast utformas på så sätt att den inte bara följer reglerna om identifiering utan också ett antal grundläggande kvalitativa regler i syfte att uppnå tydliga mål av allmänt intresse.
- (53) Rätten till genmäle är ett lämpligt rättsmedel för tv-sändningar och kan även tillämpas på nätverksbaserade tjänster. Rekommendationen om skyddet av minderåriga och människans värdighet och om rätten till genmäle innehåller redan lämpliga riktlinjer för genomförandet av bestämmelser i nationell lagstiftning eller praxis för att i tillräcklig utsträckning säkerställa rätten till genmäle eller motsvarande medel i fråga om nätverksbaserade medietjänster.
- (54) Såsom erkändes i kommissionens tolkningsmeddelande om vissa aspekter av bestämmelserna om reklam i direktivet om television utan gränser⁽²⁾, har utvecklingen av ny teknik för reklam och marknadsföringsinnovationerna skapat nya effektiva möjligheter för audiovisuell marknadskommunikation i traditionella sändningstjänster, vilket kan göra det möjligt för dem att konkurrera på lika villkor med innovativa beställtjänster.
- (55) Affärsmässig och teknisk utveckling ger användarna större valfrihet och ett ökat ansvar i användningen av audiovisuella medietjänster. För att regleringen även fortsättningsvis ska stå i proportion till målen av allmänintresse bör den ge utrymme för en viss flexibilitet när det gäller tv-sändningar. Principen om åtskillnad bör begränsas till tv-reklam och teleshopping, men produktplacering bör tillåtas under vissa omständigheter, såvida inte en medlemsstat beslutar något annat, och vissa kvantitativa restriktioner bör avskaffas. Produktplacering som har formen av smygreklam bör dock förbjudas. Principen om åtskillnad bör inte förhindra användningen av ny reklamteknik.

⁽¹⁾ EUT L 13, 20.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ EUT C 102, 28.4.2004, s. 2.

- (56) Utöver de metoder som omfattas av det här direktivet, är Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otilbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna på den inre marknaden⁽¹⁾ tillämpligt på illojala affärsmetoder, såsom vilseledande och aggressiva metoder i samband med audiovisuella medietjänster. Eftersom Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/33/EG av den 26 maj 2003 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam och sponsring till förmån för tobaksvaror⁽²⁾, som förbjuder reklam och sponsring för cigaretter och andra tobaksvaror i tryckta medier, informationssamhällets tjänster och radiosändningar, inte påverkar tillämpningen av direktiv 89/552/EEG, och med tanke på de audiovisuella medietjänsternas speciella karaktär, bör förhållandet mellan direktiv 2003/33/EG och direktiv 89/552/EEG inte påverkas av det här direktivets ikraftträdande. Artikel 88.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel⁽³⁾, som förbjuder reklam riktad till allmänheten för vissa läkemedel, är tillämplig i enlighet med artikel 88.5 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 14 i direktiv 89/552/EEG. Förhållandet mellan direktiv 2001/83/EG och direktiv 89/552/EEG bör inte påverkas av det här direktivets ikraftträdande. Detta direktiv bör heller inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1924/2006 av den 20 december 2006 om näringspåståenden och hälsopåståenden om livsmedel⁽⁴⁾.
- (57) Eftersom tittarna nu med hjälp av ny teknik, som personliga digitala videospelare och ett utökat kanalutbud har större möjlighet att undvika reklam, är det inte längre motiverat med en detaljerad reglering av hur reklaminslagen ska placeras för att skydda tittarna. Detta direktiv bör visserligen inte öka den tillåtna mängden reklam per timme, men bör ge programföretagen flexibilitet i fråga om placering av reklaminslag, när detta inte på ett oskäligt sätt skadar programmets integritet.
- (58) Detta direktiv syftar till att värna den europeiska televisionens speciella karaktär, där reklam företrädesvis infogas mellan programmen, och begränsar därför de avbrott som får göras i biograffilmer och tv-filmer samt avbrott i vissa kategorier av program som fortfarande behöver ett särskilt skydd.
- (59) Den tidigare begränsningen av mängden tv-reklam per dygn var i stor utsträckning rent teoretisk. Begränsningen per timme har större betydelse eftersom den också omfattar "bästa sändningstid". Därför bör maximigränsen per dygn avskaffas, medan maximigränsen per timme bör bibehållas för tv-reklaminslag och teleshoppinginslag. Kvantitativa begränsningar av den tid som avsätts för teleshopping- och reklamkanaler förefaller inte längre vara motiverade med tanke på konsumenternas ökade valfrihet. Gränsen på 20 % tv-reklaminslag och teleshoppinginslag per timme mellan hela klockslog fortsätter dock att gälla. Begreppet tv-reklaminslag bör avse tv-reklam enligt artikel 1 i i direktiv 89/552/EEG, ändrat genom detta direktiv, som varar högst tolv minuter.
- (60) Direktivet förbjuder dolda audiovisuella kommersiella meddelanden på grund av deras negativa inverkan på konsumenterna. Förbudet mot dold audiovisuell marknadskommunikation bör inte omfatta tillåten produktplacering inom ramen för detta direktiv, om tittaren på ett godtagbart sätt informeras om produktplaceringen. Detta kan ske genom att man, till exempel med hjälp av en neutral logotyp, påpekar att produktplacering förekommer i ett visst program.
- (61) Produktplacering förekommer i biograffilmer och audiovisuella produktioner som görs för TV, men medlemsstaterna reglerar detta fenomen på olika sätt. För att säkerställa lika konkurrensvillkor, och därmed förbättra den europeiska mediebranschens konkurrenskraft, är det nödvändigt att anta regler för produktplacering. Den definition av produktplacering som införs genom detta direktiv bör omfatta varje form av audiovisuell marknadskommunikation som innehåller eller hänvisar till en produkt, en tjänst eller ett varumärke, som på så sätt framhävs i ett program, mot betalning eller liknande ersättning. Gratis tillhandahållande av varor eller tjänster, t.ex. rekvisita och priser, bör betraktas som produktplacering endast om dessa varor eller tjänster är av betydande värde. Produktplacering bör omfattas av samma kvalitativa regler och restriktioner som gäller för audiovisuella kommersiella meddelanden. Det avgörande kriteriet för att skilja mellan sponsring och produktplacering är att vid produktplacering är hänvisningen till produkten infogad i programhandlingen, vilket är anledningen till att definitionen i artikel 1 m i direktiv 89/552/EEG, ändrat genom detta direktiv, innehåller ordet "i". Hänvisningar till sponsring får däremot visas under ett program, men de ingår inte i handlingen.
- (62) Produktplacering bör i princip vara förbjuden. Det är dock lämpligt att undanta vissa program med utgångspunkt i en positivlista. En medlemsstat bör ha möjlighet att helt eller delvis avstå från att tillämpa dessa undantag, till exempel genom att endast tillåta produktplacering i program som inte helt och hållet producerats inom den medlemsstaten.

⁽¹⁾ EUT L 149, 11.6.2005, s. 22.

⁽²⁾ EUT L 152, 20.6.2003, s. 16.

⁽³⁾ EGT L 311, 28.11.2001, s. 67. Direktivet senast ändrat genom förordning (EG) nr 1901/2006 (EUT L 378, 27.12.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ EUT L 404, 30.12.2006, s. 9. Rättad i EUT L 12, 18.1.2007, s. 3.

- (63) Dessutom bör sponsring och produktplacering som påverkar programinnehållet på ett sådant sätt att medietjänstleverantörens ansvar och redaktionella oberoende påverkas förbjudas. Detta är fallet vid tematisk placering.
- (64) Rätten för funktionshindrade och äldre att delta i det sociala och kulturella livet i gemenskapen är oskiljbart förknippad med att audiovisuella medietjänster görs tillgängliga. Tillgänglighet bör uppnås exempelvis genom teckenspråk, programtextning, ljudbeskrivning och lättbegripliga skärmenyer.
- (65) Medlemsstaterna är enligt sina skyldigheter i fördraget ansvariga för genomförandet och ett effektivt införlivande av detta direktiv. De får fritt välja lämpliga instrument enligt sina rättsliga traditioner och etablerade strukturer – och framför allt formen för deras oberoende nationella kontrollorgan – så att de kan utföra sitt arbete med att genomföra detta direktiv opartiskt och på ett öppet sätt. Närmare bestämt bör de instrument som medlemsstaterna väljer bidra till att främja mediepluralism.
- (66) Ett nära samarbete mellan behöriga kontrollorgan i medlemsstaterna och kommissionen krävs för att säkerställa en korrekt tillämpning av detta direktiv. Likaså är ett nära samarbete mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaternas regleringsorgan särskilt betydelsefullt med tanke på den inverkan programföretag som är etablerade i en medlemsstat kan ha på en annan medlemsstat. När det i nationell lagstiftning finns bestämmelser om tillståndsförfaranden och om mer än en medlemsstat berörs, är det önskvärt att kontakter äger rum mellan respektive organ innan sådana licenser beviljas. Samarbetet bör omfatta samtliga områden som samordnas genom direktiv 89/552/EEG, ändrat genom detta direktiv, och särskilt artiklarna 2, 2a och 3 i direktivet.
- (67) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen upprättandet av ett område utan inre gränser för audiovisuella medietjänster samtidigt som ett starkt skydd av allmänintresset, särskilt skyddet för minderåriga och mänsklig värdighet samt främjande av funktionshindrades rättigheter, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (68) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning ⁽¹⁾ uppmanas medlemsstaterna att för egen del och i gemenskapens intresse upprätta egna tabeller som, så långt det är möjligt, visar överensstämmelsen mellan direktivet och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 89/552/EEG ändras enligt följande:

1. Titeln ska ersättas med följande:

”Europaparlamentets och rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster)”

2. Artikel 1 ska ersättas med följande:

”Artikel 1

I detta direktiv gäller följande definitioner:

a) *audiovisuell medietjänst*:

— en tjänst enligt definitionen i artiklarna 49 och 50 i fördraget som faller under det redaktionella ansvaret hos en leverantör av medietjänster och vars huvudsakliga syfte är att i informations-, underhållnings- eller utbildningssyfte tillhandahålla program i syfte att informera, underhålla eller utbilda, till allmänheten via elektroniska kommunikationsnät i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2002/21/EG. Sådana audiovisuella medietjänster utgörs av antingen tv-sändningar enligt definitionen i led e i denna artikel eller audiovisuella medietjänster på begäran enligt definitionen i led g i denna artikel,

och/eller

— ett audiovisuellt kommersiellt meddelande.

b) *program*: en uppsättning rörliga bilder med eller utan ljud som utgör ett enskilt inslag i en programtablå eller en katalog som har sammanställts av en leverantör av medietjänster och vars form och innehåll är jämförbara med formen och innehållet för tv-sändningar. Exempel på sådana program är långfilmer, sportevenemang, komediserier, dokumentärer, barnprogram och drama-produktioner.

⁽¹⁾ EUT C 321, 31.12.2003, s. 1.

- c) *redaktionellt ansvar*: faktisk kontroll av såväl valet av program som hur de ska struktureras, antingen i en kronologisk programtablå, när det gäller tv-sändningar, eller i en katalog, när det gäller audiovisuella medietjänster på begäran. Det redaktionella ansvaret medför inte nödvändigtvis något rättsligt ansvar enligt nationell lagstiftning för innehållet eller tillhandahållna tjänster.
- d) *leverantör av medietjänster*: den fysiska eller juridiska person som har det redaktionella ansvaret för valet av audiovisuellt innehåll för den audiovisuella medietjänsten och som avgör hur det ska struktureras.
- e) *tv-sändning (dvs. en linjär audiovisuell medietjänst)*: en audiovisuell medietjänst som tillhandahålls av en leverantör av medietjänster för samtidigt tv-tittande enligt en programtablå.
- f) *programföretag*: en leverantör av medietjänster som tillhandahåller tv-sändningar.
- g) *beställtjänst (dvs. en icke-linjär audiovisuell medietjänst)*: en audiovisuell medietjänst som tillhandahålls av en leverantör av medietjänster för att ge möjlighet att se program vid en tidpunkt som användaren väljer och på dennes egen begäran utifrån en katalog med program som valts ut av leverantören av medietjänster.
- h) *audiovisuellt kommersiellt meddelande*: bilder med eller utan ljud som är utformade för att direkt eller indirekt marknadsföra varor eller tjänster tillhandahållna av en fysisk eller juridisk person som bedriver ekonomisk verksamhet eller främja dennes anseende; sådana bilder åtföljer eller ingår i ett program mot betalning eller liknande ersättning eller i form av egenreklam. Till de olika formerna av audiovisuella kommersiella meddelanden hör bl.a. tv-reklam, sponsring, teleshopping och produktplacering.
- i) *tv-reklam*: varje form av sänt meddelande antingen mot betalning eller mot liknande ersättning eller sändning för egenreklam, som utförs av ett offentligt eller privat företag eller en fysisk person i samband med handel, affärsverksamhet, hantverk eller yrke i avsikt att främja tillhandahållande mot betalning av varor eller tjänster, inklusive fast egendom, rättigheter och förpliktelser.
- j) *dolda audiovisuella kommersiella meddelanden*: återgivning i ord eller bild av varor, tjänster, namn, varumärke eller verksamheter som utövas av en varu- eller tjänsteproducent i program, då sådan presentation av leverantören av medietjänster avser att sådan återgivning ska tjäna som reklam, och då allmänheten kan vilseledas i fråga om dess art. Sådan återgivning bör betraktas som avsiktlig särskilt om den görs mot betalning eller liknande ersättning.
- k) *sponsring*: varje bidrag, som ges för finansiering av audiovisuella medietjänster eller program av ett offentligt eller privat företag eller en fysisk person som inte är engagerat/engagerad i tillhandahållande av audiovisuella medietjänster eller i produktion av audiovisuella verk, i syfte att främja företagets namn, varumärke, anseende, verksamhet eller produkter.
- l) *teleshopping (tidigare tv-köp)*: sändning av direkta erbjudanden till allmänheten med avseende på att mot betalning tillhandahålla varor eller tjänster, inklusive fast egendom, eller rättigheter och förpliktelser.
- m) *produktplacering*: varje form av audiovisuellt kommersiellt meddelande som innebär att en vara, tjänst eller varumärket för varan eller tjänsten förekommer genom att det ingår eller omnämns i ett program, mot betalning eller liknande ersättning.
- n) i) Med europeiska produktioner avses:
- produktioner som härrör från medlemsstaterna,
 - produktioner som härrör från europeiska tredjestater som är anslutna till Europarådets konvention om gränsöverskridande television och som uppfyller villkoren i led ii,
 - samproduktioner inom ramen för avtal inom den audiovisuella sektorn som har ingåtts mellan Europeiska gemenskapen och tredjestater och som uppfyller de villkor som fastställs i vart och ett av dessa avtal.
 - Tillämpningen av bestämmelserna i andra och tredje strecksatserna ska vara beroende av att produktioner som härrör från medlemsstaterna inte är föremål för diskriminerande åtgärder i de berörda tredjestaterna.

ii) Med produktioner som anges i första och andra strecksatserna i led i avses sådana produktioner som huvudsakligen är gjorda tillsammans med författare och personal som är bosatta i en eller flera av de stater som anges i första och andra strecksatserna i led i, under förutsättning att produktionerna uppfyller något av följande tre villkor:

- De har gjorts av en eller flera producenter som är etablerade i en eller flera av dessa stater.
- Framställningen av produktionerna har övervakats och styrts av en eller flera producenter som är etablerade i en eller flera av dessa stater.
- Bidrag från samproducenter i dessa stater utgör en övervägande del av den totala samproduktionskostnaden och samproduktionen styrs inte av en eller flera producenter som är etablerade utanför dessa stater.

iii) De produktioner som inte är europeiska produktioner enligt led i men som har framställts inom ramen för bilaterala avtal om samproduktion, som har ingåtts mellan medlemsstaterna och tredjestater, ska anses utgöra europeiska produktioner om samproducenterna från gemenskapen bidrar med huvuddelen av de totala produktionskostnaderna och produktionen inte kontrolleras av en eller flera producenter som är etablerade utanför medlemsstaterna.”

3. Artikel 2 ska ersättas med följande:

”Artikel 2

1. Varje medlemsstat ska säkerställa att alla audiovisuella medietjänster som sänds av leverantörer av medietjänster under dess jurisdiktion överensstämmer med reglerna i det rättssystem som är tillämpligt på audiovisuella medietjänster avsedda för allmänheten i den medlemsstaten.

2. I detta direktiv avses med leverantörer av medietjänster under en medlemsstats jurisdiktion:

a) De leverantörer av medietjänster som enligt punkt 3 är etablerade i den medlemsstaten.

b) De leverantörer av medietjänster på vilka punkt 4 är tillämplig.

3. I detta direktiv anses en leverantör av medietjänster vara etablerad i en medlemsstat i följande fall:

a) Leverantören av medietjänster har sitt huvudkontor i medlemsstaten och redaktionella beslut om den audiovisuella medietjänsten fattas i den medlemsstaten.

b) Om en leverantör av medietjänster har sitt huvudkontor i en medlemsstat medan redaktionella beslut om den audiovisuella medietjänsten fattas i en annan medlemsstat, ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den medlemsstat där en betydande del av arbetsstyrkan som arbetar med den audiovisuella medietjänstverksamheten är verksam. Om en betydande del av arbetsstyrkan som arbetar med den audiovisuella medietjänstverksamheten är verksam i båda medlemsstaterna, ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den medlemsstat där denne har sitt huvudkontor. Om en betydande del av arbetsstyrkan som arbetar med den audiovisuella medietjänstverksamheten inte är verksam i någon av de medlemsstaterna, ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den medlemsstat där den först började sin verksamhet i enlighet med den medlemsstatens lagstiftning, under förutsättning att den upprätthåller en varaktig och verklig anknytning till ekonomin i den medlemsstaten.

c) Om en leverantör av medietjänster har sitt huvudkontor i en medlemsstat medan beslut om den audiovisuella medietjänsten fattas i ett tredjeland, eller vice versa, ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den berörda medlemsstaten, under förutsättning att en betydande del av arbetsstyrkan som arbetar med den audiovisuella medietjänstverksamheten är verksam i den medlemsstaten.

4. Leverantörer av medietjänster på vilka bestämmelserna i punkt 3 inte är tillämpliga ska anses höra under en medlemsstats jurisdiktion i följande fall:

a) De använder sig av en satellitupplänk belägen i den medlemsstaten.

b) De använder sig inte av en satellitupplänk belägen i den medlemsstaten men av en satellitkapacitet som hör till den medlemsstaten.

5. Om frågan om en medlemsstats jurisdiktion inte kan avgöras i enlighet med punkterna 3 och 4, är den behöriga medlemsstaten den i vilken leverantören av medietjänster är etablerad enligt artiklarna 43–48 i fördraget.

6. Detta direktiv ska inte omfatta audiovisuella medietjänster som är avsedda uteslutande för mottagning i tredjestater och som inte tas emot med vanlig konsumentutrustning direkt eller indirekt av allmänheten i en eller flera medlemsstater.”

4. Artikel 2a ska ändras enligt följande:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa fri mottagning och får inte begränsa vidareändring inom sina territorier av audiovisuella medietjänster från andra medlemsstater av skäl som hör under områden som samordnas enligt av detta direktiv.”

b) I punkt 2 ska den inledande meningen och led a ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna får, när det gäller tv-sändningar, tillfälligt göra undantag från punkt 1 om följande villkor är uppfyllda:

a) En tv-sändning som kommer från en annan medlemsstat överträder uppenbarligen, allvarligt och grovt artikel 22.1 eller 22.2 och/eller artikel 3b.”

c) Följande punkter ska läggas till:

”4. När det gäller audiovisuella medietjänster på begäran får medlemsstaterna vidta åtgärder för att göra undantag från punkt 1 för en viss tjänst om följande villkor är uppfyllda:

a) Åtgärderna ska

i) vara nödvändiga av någon av följande anledningar

— den allmänna ordningen, särskilt förebyggande, utredning, upptäckt av och åtal för brott, inklusive skydd av minderåriga och bekämpning av uppammande till hat, grundat på ras, kön, religion eller nationalitet samt kränkningar av enskilda personers mänskliga värdighet,

— skydd av folkhälsan,

— allmän säkerhet, inklusive skydd av nationell säkerhet och försvar,

— skydd av konsumenter, inklusive investerare,

ii) vidtas med avseende på en beställtjänst som är till förfång för de mål som avses i punkt i eller utgör en allvarlig risk för att dessa mål inte uppnås,

iii) vara proportionerliga i förhållande till dessa mål.

b) Innan åtgärderna vidtas och utan att det påverkar domstolsförfaranden, inklusive förberedande förhandlingar och åtgärder som vidtas inom ramen för en brottsutredning, ska medlemsstaten

— ha uppmanat den medlemsstat under vars jurisdiktion tjänsteleverantören lyder att vidta åtgärder, varpå denna senare medlemsstat inte vidtagit några åtgärder eller endast vidtagit otillräckliga åtgärder,

— ha anmält till kommissionen och till den medlemsstat under vars jurisdiktion tjänsteleverantören lyder sin avsikt att vidta sådana åtgärder.

5. Medlemsstaterna kan i brådskande fall göra undantag från de villkor som anges i punkt 4 b. I sådana fall ska åtgärderna snarast möjligt anmälas till kommissionen och till den medlemsstat under vars jurisdiktion tjänsteleverantören lyder med uppgift om varför medlemsstaten bedömer att fallet är brådskande.

6. Utan att det påverkar medlemsstaternas möjlighet att fortsätta att vidta åtgärderna enligt punkterna 4 och 5 ska kommissionen snarast möjligt undersöka huruvida de anmälda åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten. Om kommissionen kommer fram till att åtgärden är oförenlig med gemenskapsrätten, ska den uppmana medlemsstaten i fråga att avhålla sig från att vidta de planerade åtgärderna eller skyndsamt avbryta vidtagna åtgärder.”

5. Artikel 3 ska ersättas med följande:

”Artikel 3

1. Medlemsstaterna ska ha frihet att föreskriva att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion ska följa mer detaljerade eller striktare regler inom de områden som samordnas enligt detta direktiv, förutsatt att dessa regler överensstämmer med gemenskapsrätten.

2. I de fall en medlemsstat

- a) har utövat sin frihet enligt punkt 1 att införa mer detaljerade eller striktare bestämmelser i allmänhetens intresse, och
- b) bedömer att ett programföretag under en annan medlemsstats jurisdiktion tillhandahåller en tv-sändning som helt eller huvudsakligen är inriktad på dess territorium

får den ta kontakt med den medlemsstat som har jurisdiktion i syfte att nå en ömsesidigt tillfredsställande lösning på eventuella problem som uppstår. Den medlemsstat som har jurisdiktion ska när den mottar en motiverad begäran från den förstnämnda medlemsstaten begära att programföretaget följer de ifrågavarande bestämmelserna i allmänhetens intresse. Den medlemsstat som har jurisdiktion ska inom två månader informera den förstnämnda medlemsstaten om resultatet av denna begäran. Båda medlemsstaterna får anmoda den kontaktkommitté som inrättas enligt artikel 23a att undersöka fallet.

3. Om den förstnämnda medlemsstaten bedömer

- a) att det resultat som uppnåtts genom tillämpning av punkt 2 inte är tillfredsställande, och
- b) att programföretaget i fråga har etablerat sig i medlemsstaten med jurisdiktion i syfte att kringgå de striktare bestämmelser inom de områden som samordnas enligt detta direktiv som skulle gälla om det var etablerat i den förstnämnda medlemsstaten,

får den vidta lämpliga åtgärder mot det berörda programföretaget.

Sådana åtgärder ska objektivt sett vara nödvändiga, tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt och vara proportionerliga i förhållande till de avsedda målen.

4. En medlemsstat får vidta åtgärder i enlighet med punkt 3 endast om samtliga nedanstående villkor är uppfyllda:

- a) den har underrättat kommissionen och den medlemsstat där programföretaget är etablerat att den avser att vidta sådana åtgärder och beskriver på vilket underlag den grundar sin bedömning, och
- b) kommissionen har fastställt att åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten, särskilt att de bedömningar som har gjorts av den medlemsstat som vidtar dessa åtgärder i enlighet med punkterna 2 och 3 är välgrundade.

5. Kommissionen ska inom tre månader efter underrättelsen enligt punkt 4 a fastställa huruvida åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten. Om kommissionen fastställer att så inte är fallet ska den berörda medlemsstaten avstå från att vidta de föreslagna åtgärderna.

6. Medlemsstaterna ska inom ramen för sin lagstiftning och på lämpligt sätt säkerställa att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion effektivt uppfyller bestämmelserna i detta direktiv.

7. Medlemsstaterna ska främja system för sam- och/eller självreglering på nationell nivå inom de områden som samordnas genom detta direktiv i den utsträckning det är möjligt inom deras rättsordningar. Dessa system ska utformas så att de blir allmänt accepterade av de viktigaste aktörerna i de berörda medlemsstaterna och säkrar en effektiv tillämpning.

8. Direktiv 2000/31/EG ska tillämpas om inte något annat anges i det här direktivet. Vid en konflikt mellan en bestämmelse i direktiv 2000/31/EG och en bestämmelse i det här direktivet ska bestämmelserna i det här direktivet ha företräde, såvida inte något annat föreskrivs i detta direktiv.”

6. Artikel 3a ska utgå.

7. Följande kapitel ska införas:

"KAPITEL IIa

BESTÄMMELSER SOM ÄR TILLÄMPLIGA PÅ SAMTLIGA AUDIOVISUELLA MEDIETJÄNSTER

Artikel 3a

Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av audiovisuella medietjänster under deras jurisdiktion sörjer för att mottagarna av deras tjänster hela tiden har direkt tillgång till åtminstone följande information, vilken ska vara lättillgänglig:

- a) Namnet på leverantören av medietjänster.
- b) Den geografiska adress där leverantören av medietjänster är etablerad.
- c) Uppgifter om leverantören av medietjänster, inbegripet dennes e-postadress eller webbplats, så att det snabbt och effektivt går att få direkt kontakt med denne.
- d) I tillämpliga fall, de behöriga kontroll- eller övervakningsorganen.

Artikel 3b

Medlemsstaterna ska på lämpligt sätt säkerställa att audiovisuella medietjänster som tillhandahålls av medietjänstföretag under deras jurisdiktion inte innehåller något som uppmuntrar hat, grundat på ras, kön, religion eller nationalitet.

Artikel 3c

Medlemsstaterna ska uppmuntra medietjänstleverantörerna inom den egna jurisdiktionen att se till att deras tjänster successivt görs tillgängliga för syn- och hörselskadade personer.

Artikel 3d

Medlemsstaterna ska säkerställa att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion inte sänder biograffilmer under andra tidsperioder än de som överenskommit med rättighetsinnehavarna.

Artikel 3e

1. Medlemsstaterna ska se till att audiovisuella kommersiella meddelanden som tillhandahålls av medietjänstleverantörer under deras jurisdiktion uppfyller följande krav:

- a) Audiovisuella kommersiella meddelanden ska vara lättigenkännliga som sådana. Dolda audiovisuella kommersiella meddelanden är förbjudna.

- b) Audiovisuella kommersiella meddelanden får inte använda subliminal teknik.

- c) Audiovisuella kommersiella meddelanden får inte

- i) strida mot respekten för mänsklig värdighet,

- ii) innehålla eller främja diskriminering på grund av kön, ras eller etniskt ursprung, religion eller trosuppfattning, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning,

- iii) uppmuntra till ett beteende som är skadligt för hälsa eller säkerhet,

- iv) uppmuntra till ett beteende som är mycket skadligt för miljön.

- d) Det är förbjudet med alla former av audiovisuella kommersiella meddelanden för cigaretter och andra tobaksvaror.

- e) Audiovisuella kommersiella meddelanden för alkoholtillåtna drycker får inte vara särskilt riktade till minderåriga och får inte uppmuntra till överkonsumtion av sådana drycker.

- f) Audiovisuella kommersiella meddelanden om medicinska produkter och medicinsk behandling ska vara förbjudna om produkterna eller behandlingarna är tillgängliga endast efter ordination i den medlemsstat till vars jurisdiktion leverantören av medietjänster hör.

- g) Audiovisuella kommersiella meddelanden får inte orsaka minderåriga fysisk eller moralisk skada. Därför får de inte direkt uppmuntra minderåriga att köpa eller hyra en produkt eller tjänst genom att utnyttja deras oerfarenhet eller godtrogenhet, direkt uppmuntra dem att övertala sina föräldrar eller någon annan att köpa de varor eller tjänster som ingår i reklamen, utnyttja det speciella förtroende som minderåriga hyser för föräldrar, lärare eller andra personer, eller utan skäl visa minderåriga i farliga situationer.

2. Medlemsstaterna och kommissionen ska uppmuntra leverantörer av medietjänster att ta fram uppförandekoder om sådana olämpliga audiovisuella kommersiella meddelanden som åtföljer eller ingår i barnprogram och som avser livsmedel eller drycker som innehåller näringsämnen eller ämnen som har en näringsmässig eller fysiologisk effekt, särskilt fett, transfettsyror, salt/natrium och sockerarter, som enligt rekommendationerna inte bör utgöra en alltför stor del av den totala kosten.

Artikel 3f

1. Audiovisuella medietjänster eller program som sponsras ska uppfylla följande krav:

- a) Deras innehåll och, när det gäller tv-sändningar, deras programläggning ska inte under några förhållanden påverkas på ett sådant sätt att det inverkar på ansvaret och det redaktionella oberoendet hos leverantören av medietjänster.
- b) De får inte direkt uppmuntra till inköp eller förhyrning av varor eller tjänster, särskilt inte genom särskilda säljfrämjande hänvisningar till dessa varor eller tjänster.
- c) Tittarna ska tydligt informeras om att det existerar ett sponsoravtal. Sponsrade program ska tydligt kunna identifieras som sådana genom att sponsorns namn, logotyp och/eller eventuell annan symbol, såsom en hänvisning till sponsorns produkt(er) eller tjänst(er) eller något annat kännetecken, visas på lämpligt sätt i början av programmet, under programmet och/eller i slutet av programmet.

2. Audiovisuella medietjänster eller program får inte sponsras av företag vars huvudsakliga verksamhet är tillverkning eller försäljning av cigaretter och andra tobaksvaror.

3. Om företag vars verksamhet omfattar tillverkning eller försäljning av medicinska produkter och medicinsk behandling sponsrar audiovisuella medietjänster eller program, ska denna sponsring främja företagets namn eller anseende, men inte särskilda medicinska produkter eller medicinska behandlingar som är tillgängliga endast efter ordination i den medlemsstat under vars jurisdiktion leverantören av medietjänster hör.

4. Nyhets- och samhällsprogram får inte sponsras. Medlemsstaterna får besluta att förbjuda att sponsorns logo visas under barnprogram, dokumentärprogram och religiösa program.

Artikel 3g

1. Produktplacering ska vara förbjuden.

2. Med avvikelse från punkt 1 ska produktplacering vara tillåten, såvida medlemsstaterna inte beslutar något annat,

— i biograffilmer, filmer och serier producerade för audiovisuella medietjänster, sportprogram och lätta underhållningsprogram, eller

— när det inte förekommer någon betalning utan endast gratis tillhandahållande av vissa varor eller tjänster, exempelvis rekvisita och priser, för att de ska ingå i ett program.

Undantaget i den första strecksatsen ska inte gälla barnprogram.

De program som innehåller produktplacering ska uppfylla åtminstone samtliga följande krav:

a) Deras innehåll och, när det gäller tv-sändningar, deras programläggning får inte under några omständigheter påverkas på ett sådant sätt att det inverkar på ansvaret och det redaktionella oberoendet hos leverantören av medietjänster.

b) De får inte direkt uppmuntra till inköp eller förhyrning av varor eller tjänster, särskilt inte genom särskilda säljfrämjande hänvisningar till dessa varor eller tjänster.

c) De får inte otillbörligen framhäva den berörda produkten.

d) Tittarna ska tydligt informeras om att det förekommer produktplacering. Program som innehåller produktplacering ska identifieras på lämpligt sätt i början och i slutet av programmet, och när programmet börjar igen efter ett reklamavbrott, för att undvika all osäkerhet hos tittaren.

I undantagsfall får medlemsstaterna besluta att göra avkall på de krav som anges i led d ovan, förutsatt att programmet i fråga varken har producerats eller beställts av leverantören av medietjänster själv eller av ett närstående företag till en sådan leverantör.

3. Programmen får inte under några omständigheter innehålla någon produktplacering av

— tobaksvaror eller cigaretter eller produktplacering från företag vars huvudsakliga verksamhet är tillverkning eller försäljning av cigaretter och andra tobaksvaror, eller

— särskilda medicinska produkter eller medicinska behandlingar som är receptbelagda i den medlemsstat under vars jurisdiktion leverantören av medietjänster hör.

4. Bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 3 ska endast gälla program som producerats efter den 19 december 2009.”

8. Följande kapitel ska införas:

”KAPITEL IIb

BESTÄMMELSER SOM ÄR TILLÄMPLIGA ENDAST PÅ AUDIOVISUELLA MEDIETJÄNSTER PÅ BEGÄRAN

Artikel 3h

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att se till att audiovisuella medietjänster på begäran som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion och som allvarligt kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga endast tillhandahålls på ett sådant sätt att minderåriga normalt inte hör eller ser sådana audiovisuella medietjänster på begäran.

Artikel 3i

1. Medlemsstaterna ska se till att audiovisuella medietjänster på begäran som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion, där så är praktiskt möjligt och på lämpligt sätt, främjar framställningen och tillgången till europeiska produktioner. Sådant främjande kan bl.a. avse det finansiella bidraget från sådana tjänster till produktionen och förvärv av sändningsrätter till europeiska produktioner eller andelen och/eller framhävandet av europeiska produktioner i den programkatalog som erbjuds av beställtjänsten.

2. Medlemsstaterna ska, senast den 19 december 2011 och därefter vart fjärde år, rapportera till kommissionen om genomförandet av punkt 1.

3. Kommissionen ska på grundval av de uppgifter som medlemsstaterna lämnar och en oberoende undersökning rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av punkt 1, med beaktande av marknadsutvecklingen och den tekniska utvecklingen samt målet kulturell mångfald.”

9. Följande kapitel ska införas:

”KAPITEL IIc

BESTÄMMELSE OM EXKLUSIVA RÄTTIGHETER OCH BESTÄMMELSER OM KORTA NYHETSINSLAG I TV-SÄNDNINGAR

Artikel 3j

1. Varje medlemsstat får vidta åtgärder som är förenliga med gemenskapsrätten för att säkerställa att programföretag under dess jurisdiktion, med utnyttjande av exklusiva rättigheter, inte sänder evenemang som av den medlemsstaten anses vara av särskild vikt för samhället på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i den medlemsstaten utestängs från möjligheten att följa sådana evenemang genom direktsändning eller tidsförskjuten sändning i fri television. I sådana fall ska den berörda medlemsstaten upprätta en förteckning över de nationella eller icke-nationella evenemang som den anser vara av särskild vikt för samhället. Detta ska göras på ett klart och öppet sätt i rätt och god tid. Den berörda medlemsstaten ska härvid också bestämma om dessa evenemang ska vara tillgängliga helt eller delvis genom direktsändning eller, när så är nödvändigt eller lämpligt av objektiva skäl i allmänhetens intresse, helt eller delvis via tidsförskjuten sändning.

2. Medlemsstaterna ska omedelbart till kommissionen anmäla alla åtgärder som har vidtagits eller kommer att vidtas enligt punkt 1. Inom tre månader efter anmälan ska kommissionen kontrollera att sådana åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten och meddela dem till de andra medlemsstaterna. Den ska inhämta yttrande från den kontaktkommitté som inrättas i enlighet med artikel 23a. Den ska i *Europeiska unionens officiella tidning* skyndsamt offentliggöra de åtgärder som har vidtagits samt minst en gång om året offentliggöra en samlad förteckning över de åtgärder som medlemsstaterna har vidtagit.

3. Medlemsstaterna ska – med lämpliga medel och inom ramen för sin lagstiftning – se till att programföretag under deras jurisdiktion inte utövar de exklusiva rättigheter som förvärvats av dessa programföretag efter den dag då detta direktiv offentliggörs på sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i en annan medlemsstat utestängs från möjligheten att följa evenemang på det sätt som den andra medlemsstaten bestämt i enlighet med punkterna 1 och 2 helt eller delvis genom direktsändning eller, när så är nödvändigt eller lämpligt av objektiva skäl i allmänhetens intresse, helt eller delvis genom tidsförskjuten sändning i fri television såsom den andra medlemsstaten har bestämt i enlighet med punkt 1.

Artikel 3k

1. Medlemsstaterna ska när det gäller korta nyhetsinslag se till att varje programföretag som är etablerat i gemenskapen på rättvisa, rimliga och icke-diskriminerande villkor har tillgång till evenemang av stort allmänintresse som sänds med utnyttjande av exklusiva rättigheter av ett programföretag under deras jurisdiktion.

2. Om ett annat programföretag som är etablerat i samma medlemsstat som det programföretag som ansöker om tillgång har fått exklusiva rättigheter till det berörda evenemanget av stort allmänintresse, måste ansökan om tillgång göras hos det programföretaget.
3. Medlemsstaterna ska se till att sådan tillgång säkerställs genom att tillåta programföretag att fritt välja korta utdrag från det sändande programföretagets signal med åtminstone angivande av källan, om detta inte är omöjligt av praktiska skäl.
4. Som ett alternativ till punkt 3 får medlemsstaterna fastställa ett liknande system genom vilket tillgång ges på rättvisa, rimliga och icke diskriminerande villkor på något annat sätt.
5. Korta utdrag får endast användas i allmänna nyhetsprogram och får användas i audiovisuella medietjänster på begäran endast om samma program erbjuds med tidsförskjutning från samma leverantör av medietjänster.
6. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1–5 ska medlemsstaterna se till att i enlighet med sina rättsliga system och praxis fastställa närmare bestämmelser och villkor för tillhandahållandet av sådana korta utdrag, särskilt eventuella ersättningsbestämmelser, maximal längd för utdragen och tidsgränser för sändning av dem. Om ersättning betalas ut, får den inte överstiga de extrakostnader som är resultatet av att tillgången tillhandahålls.”
10. I artikel 4.1 ska meningen ”definierade i artikel 6” utgå.
11. Artiklarna 6 och 7 ska utgå.
12. Titeln på kapitel IV ska ersättas med följande:
- ”TV-REKLAM OCH TELESHOPPING”**
13. Artikel 10 ska ersättas med följande:
- ”Artikel 10*
1. Tv-reklam och teleshopping ska vara lätta att känna igen som sådana och kunna skiljas från det redaktionella innehållet. Utan att det påverkar tillämpningen av nya annonseringstekniker ska tv-reklam och teleshopping hållas klart åtskilda från andra delar av programmet med optiska och/eller akustiska och/eller rumsliga hjälpmedel.
2. Enstaka reklaminslag och teleshoppinginslag ska förekomma endast undantagsvis, utom vid sändningar av sportevenemang.”
14. Artikel 11 ska ersättas med följande:
- ”Artikel 11*
1. När tv-reklam eller teleshopping infogas i programmen ska medlemsstaterna säkerställa att detta inte påverkar programmens integritet eller rättighetsinnehavarnas rättigheter och ska då beakta naturliga avbrott i programmen samt programmens längd och karaktär.
2. Sändningar av filmer producerade för tv (med undantag för tv-serier och dokumentärer), biograffilmer och nyhetsprogram får avbrytas av tv-reklam och/eller teleshoppinginslag en gång varje tablålagd period på minst trettio minuter. Sändningar av barnprogram får avbrytas av tv-reklam och/eller teleshopping en gång under varje tablålagd period på minst trettio minuter, förutsatt att programmets tablålagda längd överstiger trettio minuter. TV-reklam eller teleshopping får inte infogas i sändningar av gudstjänster.”
15. Artiklarna 12 och 13 ska utgå.
16. Artikel 14.1 ska utgå.
17. Artiklarna 16 och 17 ska utgå.
18. Artikel 18 ska ersättas med följande:
- ”Artikel 18*
1. Tv-reklaminslagens och teleshoppinginslagens längd inom en given klocktimme får inte överstiga 20 %.
2. Punkt 1 är inte tillämplig på de av programföretagets meddelanden som rör dess egna program och biprodukter med direkt koppling till dessa program, sponsormeddelanden och produktplaceringar.”
19. Artikel 18a ska ersättas med följande:
- ”Artikel 18a*
- Teleshoppingblock ska tydligt identifieras som sådana med optiska och akustiska hjälpmedel och ska ha en sammanhängande varaktighet av minst femton minuter.”

20. Artikel 19 ska ersättas med följande:

”Artikel 19

Bestämmelserna i detta direktiv ska i tillämpliga delar gälla för tv-kanaler som uteslutande ägnas åt reklam och tele-shopping samt tv-kanaler som uteslutande ägnas åt egenreklam. Kapitel III samt artiklarna 11 och 18 ska inte vara tillämpliga på dessa kanaler.”

21. Artikel 19a ska utgå.

22. Artikel 20 ska ersättas med följande:

”Artikel 20

Utän att det påverkar tillämpningen av artikel 3 får medlemsstaterna, med vederbörlig hänsyn till gemenskapsrätten, fastställa andra villkor än de som fastställs i artikel 11.2 och i artikel 18 i fråga om tv-sändningar som är avsedda uteslutande för det nationella territoriet och som inte kan tas emot, direkt eller indirekt, av allmänheten i en eller flera andra medlemsstater.”

23. Titeln på kapitel V ska ersättas med följande:

”SKYDD AV MINDERÅRIGA VID TV-SÄNDNINGAR”

24. Artiklarna 22a och 22b ska utgå.

25. Titeln på kapitel VI ska ersättas med följande:

”RÄTT TILL GENMÅLE I TV-SÄNDNINGAR”

26. I artikel 23a ska led 2 e ersättas med följande:

e) Att underlätta informationsutbytet mellan medlemsstaterna och kommissionen om situationen och utvecklingen på området för reglering av audiovisuella medietjänster med hänsyn både till gemenskapens politik på det audiovisuella området och till den relevanta tekniska utvecklingen.”

27. Följande kapitel ska införas:

”KAPITEL VIIb

**SAMARBETE MELLAN REGLERINGSORGAN I MEDLEMS-
STATERNA**

Artikel 23b

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att förse varandra och kommissionen med den information som är

nödvändig för att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv, särskilt artiklarna 2, 2a och 3, framför allt genom sina behöriga oberoende regleringsorgan.”

28. Artiklarna 25 och 25a ska utgå.

29. Artikel 26 ska ersättas med följande:

”Artikel 26

Senast den 19 december 2011 och vart tredje år därefter ska kommissionen till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén överlämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv i dess ändrade lydelse och, vid behov, utarbeta ytterligare förslag för att anpassa det till utvecklingen i fråga om audiovisuella medietjänster, särskilt mot bakgrund av den senaste tekniska utvecklingen, sektorns konkurrenskraft och nivåerna för mediekunskap i alla medlemsstater.

Denna rapport ska även omfatta en bedömning av frågan om tv-reklam som åtföljer eller ingår i barnprogram, i synnerhet huruvida de kvantitativa och kvalitativa bestämmelserna i detta direktiv har gett den skyddsnivå som krävs.”

Artikel 2

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen ⁽¹⁾ ska ändras på följande sätt:

— Punkt 4 i bilagan ”Direktiv och förordningar” som omfattas av artikel 3 a ska ersättas med följande:

”4. Europaparlamentets och rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (*): artiklarna 3h–3i och artiklarna 10–20. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/65/EG (**).

(*) EGT L 298, 17.10.1989, s. 23.

(**) EUT L 332, 18.12.2007, s. 27”.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 19 december 2009. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

⁽¹⁾ EUT L 364, 9.12.2004, s. 1. Förordningen ändrad genom direktiv 2005/29/EG.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 4

Detta direktiv träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 11 december 2007.

På Europaparlamentets vägnar

H.-G. PÖTTERING

Ordförande

På rådets vägnar

M. LOBO ANTUNES

Ordförande
